

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z wniosku K. Sp. z o.o. Sp. w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem zainteresowanych: M. P., T. S., Z. S., D. G., E. G. i K. K.
o ubezpieczenie społeczne i składki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację K. Spółki z o.o. spółki komandytowej (dalej jako płatnik składek) od wyroku z dnia 10 lutego 2015 r., którym Sąd Okręgowy w B. oddalił odwołania płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 24 grudnia 2013 r., stwierdzających podleganie zainteresowanych M. P., T. S., Z. S., E. G., D. G., K. K. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia.

W skardze kasacyjnej płatnik składek zarzucił naruszenie przepisów postępowania, których uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1

k.p.c., tj. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów: (-) przez uznanie za dowód w sprawie decyzji organu rentowego, której prawidłowość jest przedmiotem toczącego się postępowania, co doprowadziło do sytuacji, w której dowodem na prawidłowość wydanej decyzji jest sama decyzja; (-) przez pominięcie sprzeczności w ustaleniach poczynionych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji z zebranych w sprawie materiałem dowodowym; (-) przez pominięcie pozostałych dowodów w postaci między innymi dokumentacji fotograficznej, raportów handlowych, złożonych do akt sprawy przez stronę skarżącą potwierdzających jednostkowy charakter wykonywanych przez zainteresowanego Z. S. przedmiotów, i indywidualny charakter dzieła wykonywanego przez T. S..

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu za instancję kasacyjną.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, ponieważ, zdaniem skarżącego, w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna sądu. W ocenie skarżącego, uznanie przez Sąd odwoławczy za kluczowy dowód w sprawie decyzji wydanej przez organ rentowy na okoliczność prawidłowości wydania tej decyzji jest niedopuszczalne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w obowiązującym stanie prawnym Sąd ten nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji.

Sąd apelacyjny jest „sądem faktu”, zaś Sąd Najwyższy „sądem prawa”. W konsekwencji, Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, jak również ponowną ocenę dokonanych ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 9 stycznia 2008 r., III UK 88/07, LEX nr 448837 oraz z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, LEX nr 1375246 i powołane w nich orzeczenia).

Odnosząc powyższe do przedstawionej skargi kasacyjnej stwierdzić należy, że - wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. - została ona oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wprost odnoszącego się do oceny wiarygodności i mocy dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Podniesienie w skardze kasacyjnej jako jedynego zarzutu, o którym mowa w art. 398³ § 3 k.p.c., oznacza, że skarga została oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje i jako taka jest niedopuszczalna *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2017 r., II UK 73/16, niepublikowane).

Z powyższych względów skarga kasacyjna podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Wniosek organu rentowego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną podlega oddaleniu. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, w razie odrzucenia skargi nie należy przyznawać kosztów postępowania stronie, która w odpowiedzi na skargę nie podniosła zarzutu, że skarga ta powinna być odrzucona (por. wspomniane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12 i powołane w nim orzeczenia).